

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20.09.2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Světlany Polankové a Petra Skaly,

takto:

Obžalovaný

[redacted],

nar. [redacted] v [redacted], [redacted], bytem a adresa pro účely doručování [redacted]

j e v i n e n,

že dne 13.11.2021 kolem 13:00 hodiny bez svolení poškozené [redacted], nar. [redacted] přelezl branku její zahrady v zahrádkářské kolonii [redacted], katastrální území [redacted], pozemkové číslo [redacted], její výzvu k opuštění pozemku neuposlechl, začal být agresivní, řekl jí, že ji dnes „omrdá“, strkáním ji zatlačil do její chaty, kde ji povalil na gauč, svlékl se a začal z ní strhávat oblečení, čemuž se bránila, nadával jí a fackoval přes obličej, když křičela, tak jí dal na obličej polštář, aby ji utišil, násilím ji vysvlékl donaha, poté jí mezi nohy strčil ruku, prsty jí zasunul do přirození, následně jí roztáhl nohy a lízal ji na přirození, čemuž se bránila tak, že kopala a škrábala, následně na ní nalehnul, zasunul jí svůj penis do vagíny a souložil s ní až došlo k jeho ejakulaci, dále když jej žádala, zda může odejít na toaletu, tak jí nedovolil se obléknout, proto musela jít na toaletu mimo chatu nahá, on stál u dveří toalety a když vyšla ven a odmítala jít zpět do chaty, tak ji strhnul na zem a vylil na ni kbelík studené vody, zvedl ji za ruce a dotáhl dovnitř chaty, kde ji opět hodil na gauč a odmítl ji nechat odejít, kolem rukou jí omotal látkový opasek, později když se oba začali oblékat a poškozená vzala ze stolu svůj mobilní telefon a z chaty utekla, tak ji obžalovaný dohnal, začal ji strkat zpět k zahradě a říkal jí, že když tam nepůjde, tak že to

tam zapálí, dostrkal ji až do chaty a přemlouval ji, aby to nikde neříkala, poté společně ze zahrady odešli a poškozená [redacted] vše oznámila na Policii ČR, přičemž shora popsaným jednáním obžalovaný poškozené [redacted] způsobil oděrku a hematomy na tváři, hematomy na rukou a vnitřní straně stehen, oděrky na hrudi a zádech,

a dále se u poškozené [redacted] v důsledku jednání obžalovaného rozvinula duševní porucha ve formě posttraumatické stresové poruchy, která narušila její běžné fungování v životě pocity strachu, emoční lability, poruchami spánku a vzpomínkami na událost, kdy u této byla daná porucha přítomna minimálně v období od 22.2.2022 do 14.4.2022,

t e d y

jednak jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

jednak jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal,

jednak neoprávněně setrval v obydlí jiného a užil při činu násilí,

jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, čin spáchal souloží a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

jednak zločin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku,

jednak přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku,

jednak zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 58 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **t ř í (3) roků**.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted] náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce **120.000,- Kč**.

Naproti tomu se obžalovaný [redacted], nar. [redacted]

z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství

v Plzni ze dne 8.8.2022, sp.zn. [redacted] pro skutek, že

poté, co počátkem září 2021 [redacted], nar. [redacted] ukončila vztah s obviněným, tak nejméně do 13.11.2021 ji začal pronásledovat, sledoval ji i několikrát v týdnu když chodila do práce na 23. hodinu a čekal na ni před domem [redacted] v [redacted], vnucoval se, že ji doprovodí, rovněž na ni čekal po 7:30 hodině před její prací u [redacted], [redacted] v [redacted] a vnucoval se, že ji opět doprovodí, nebo jí šel naproti, dále opakovaně, když šla ze svého bydliště na svoji zahradu a viděl ji ze svého balkonu, tak za ní vyrazil, došel ji opět s tím, že ji kousek doprovodí a to vše přes to, že mu opakovaně sdělila, že si nepřeje, aby ji doprovázel, čehož nedbal, proti její vůli ji doprovázel, stále říkal, že ji miluje, že bez ní nemůže být a že ji nikomu nenechá, že ji radši zabije, což u ní vzbudilo strach o sebe, také jí v uvedeném období poslal z telefonního čísla [redacted] na její telefonní číslo [redacted] nejméně 299 SMS zpráv s texty nejméně „lásko moc tě miluji, prosím přijď, lásko jsi moje nejkrásnější holka, moc mě chybíš, zamávám ti miláčku, moc tě miluji, láskou koukni z kuchyně, měla by jsi přijít a dát vše na pravou míru, sbohem bez tebe, ahoj lásko, všechno jsem ti prominul, prosím stav se, lásko nechceš jít na procházku, chybíš mě, [redacted] odpusť, já tě moc miluji, tento týden počkám, [redacted] prosím tě stav se“, také dne 7.11.2021 v dopoledních hodinách přišel k jejímu bytu č. [redacted] v ulici [redacted] v [redacted], bouchal na dveře, že si chce promluvit a jelikož se s ním nechtěla rozejít ve zlém, tak jej pustila do bytu, avšak poté co ji začal obtěžovat a osahávat, chtěl sex, tak ho z bytu vyhodila, ovšem on se vrátil, opět bouchal na dveře, sdělila mu, že s ním mluvit nechce, on prosil a přísahal, že ji nebude obtěžovat ani osahávat, ať mu otevře, že si dá jen kávu, proto mu nakonec otevřela, ale on ji pořád otravoval, tak jej opět vyhodila a protože ji stále pronásledoval doprovázením a měla z něj strach a nechtěla se s ním setkat, tak od 8.11.2021 začala do zaměstnání a ze zaměstnání chodit v jiný čas, do zaměstnání začala chodit o 15 minut dřív a ze zaměstnání začala chodit v jiný čas než obvykle a to nepravidelně dle situace,

t e d y

jiného měl dlouhodobě pronásledovat, tím že měl vyhledávat jeho osobní blízkost a sledovat jej, vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací kontaktovat a omezovat jej v jeho obvyklém způsobu života a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život a zdraví,

č í m ž m ě l s p á c h a t

přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného v odsuzující části rozsudku, tedy 13.11.2021 poté, co se s ním v době předchozí rozešla jeho partnerka poškozená [redacted], s níž se snažil obnovit soužití, což však tato odmítala, přišel na její pozemek v zahrádkářské kolonii, přeskočil uzamčenou branku u plotu a když jej poškozená vyzvala k opuštění pozemku a za tím účelem mu otevřela branku, toto odmítl, zatlačil jí násilím do chaty, kde jí povalil na gauč, svlékl sebe i ji a na této vykonal soulož, resp. jí nejprve strkal prsty do přirození, lízal jí přirození a poté na ní vykonal soulož do svého vyvrcholení, a to přesto,

že poškozená zjevně projevovala nesouhlas s jeho postupem, bránila se škrábáním a kopáním, kdy obžalovaný jí po celou dobu držel a násilím překonával její odpor, když křičela, tak jí zakrýval obličej polštářem. Po činu odmítal poškozenou nechat odejít, ačkoliv toto chtěla udělat, když mu sdělila, že potřebuje na WC, které se nacházelo mimo chatu, tak musela jít nahá a obžalovaný ji doprovázel. Po vykonání potřeby jí opět nutil jít do chaty, strhnul jí při tom na zem a vylil na ní kbelík studené vody, dotáhl ji dovnitř chaty, kde jí znovu zadržoval, svázal jí ruce jejím páskem, který se jí po chvíli povedlo uvolnit. Když se následně oba začali oblékat, poškozená tohoto využila, vzala svůj mobilní telefon a začala utíkat, tak jí obžalovaný znovu pronásledoval, poškozená se mezitím snažila dovolat na policii, což se jí nepovedlo, obžalovaný jí vzal mobilní telefon a znovu nutil vrátit se do chaty, vyhrožoval jí, že když nepůjde zpět, tak chatu zapálí, znovu jí strkal do chaty, kde jí přemlouval, aby čin nehlásila, poté společně s ní z chaty odešel a poškozená, jakmile se dostala poblíž policejní stanice, jednání obžalovaného nahlásila. Jednáním obžalovaný poškozené způsobil oděrky a hematomy různě po těle, které tuto významněji neomezily v běžném způsobu života, nicméně u této byla následně v příčinné souvislosti se skutkem diagnostikována posttraumatická stresová porucha (dále jen PTSD), kdy poškozená se bála chodit ven, zejména zpět na svůj pozemek a chatu, kde se jednání odehrálo, měla problémy se spánkem, pociťovala psychický dyskomfort, v prvotní fázi nebyla schopna sama chodit do práce a potřebovala doprovod jiné osoby, kdy uvedená porucha u poškozené trvala minimálně v době uvedené ve výroku. Na druhou stranu bylo obžalobou státního zástupce obžalovanému kladeno za vinu jednání popsané ve zprošťující části rozsudku, právně kvalifikované jako přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) trestního zákoníku, kde po provedeném hlavním líčení, zejména s ohledem na výpověď poškozené [redacted] u hlavního líčení, soud dospěl k závěru, že toto jednání není trestným činem.

2. Obžalovaný zcela popíral, že by se vůči poškozené dopustil jakéhokoliv ze stíhaných jednání. Obžalovaný uvedl, že poškozenou hluboce miluje, přičemž o svém silném citovém poutu k ní hovořil velmi expresivně hned několikrát v průběhu své výpovědi před soudem. Současně uváděl, že v rozhodném období sice vztah s poškozenou vykazoval určité jiné rysy než v době předchozí (kdy obžalovaný hovořil o naprosté harmonii a intimních stycích s poškozenou téměř denně), nicméně současně uvedl, že neměl pocit, že snad jejich vztah skončil, resp. že by ho poškozená ukončila. Obžalovaný uváděl, že poškozená sice naznačovala podobný scénář, nicméně to bral tak, že v minulosti se několikrát nepohodli a vztah následně obnovili, takže to považoval za běžné v jejich soužití a předpokládal, že jejich partnerský vztah trval i předmětného dne 13.11.2021. Pokud se měl vyjádřit k pronásledování poškozené formou sms zpráv, jejího sledování, vyhledávání její blízkosti, nežádoucího doprovázení, pak uvedl, že on to takto nevnímal, chápal to jako projev svých citů k ní. Obžalovaný připustil, že jí posílal mnoho milostných sms zpráv, že jí doprovázel z práce a do práce a když jí viděl na ulici, neboť bydleli blízkou sebe, tak za ní vždy šel, nicméně toto nechápal jako nežádoucí projev. Obžalovaný potvrdil, že poškozené rozkopal dveře, když mu nechtěla otevřít, toto však činil ze žárlivosti, neboť nevěděl, zda poškozená v bytě nikoho nemá. Ani tato událost mu nepřišla nikterak problematická. Bylo mu sice policií po tomto incidentu sděleno, že nemá poškozenou vyhledávat, ale on ji kontaktoval dále, neboť měl za to, že pokud ona sama proti tomu nečiní žádné kroky, tak je jeho činnost v pořádku. Poškozená mu i říkala, že by jí neměl vyhledávat, ale on jí opakoval, že pokud ona proti tomu nic nenamítá, tak se mohou vídat. Obžalovaný potvrdil i to, že v listopadu 2021 byl u poškozené dvakrát za sebou v bytě, kdy poprvé i podruhé ho poškozená z bytu „vyhodila“, avšak i toto považoval za oboustranně žádoucí setkání; jakmile jej poškozená požádala, aby odešel, učinil to (i když zase vzápětí přišel). Obžalovaný v podstatě uváděl, že poškozenou považoval za svou životní lásku, plánoval s ní svatbu, tudíž měl za to, že je žádoucí, aby jí neustále kontaktoval i přes její rezervovaný postoj (z výpovědi obžalovaného, byť nepřiznával, že by se s ním poškozená rozešla, vyplývá, že tento dovodil, že poškozená se k němu nechová zcela tak, jako když byli partneři). Dne 13.11.2021 přišel za poškozenou na její zahradu, přeskočil plot, což činil i dříve (to poškozená potvrdila), sdělil jí, že za ní jde a spolu zcela dobrovolně šli do chaty, kde se začali objímat, svlékat a měli spolu zcela dobrovolný pohlavní styk jako v době předcházející.

Obžalovaný uvedl, že poškozenou líbal na prsou, sahal jí na přirození a líbal ji tam, neboť takto obvykle jejich styk probíhal, poté užil lubrikant, který s sebou pravidelně nosil a vykonal s ní soulož, oboustranně zakončenou vyvrcholením. Jelikož poškozenou označil za vášnivou při sexu, tak u nich bylo běžné, že došlo k nějakému poškrábání a dotyčná mohla mít modřiny, protože on jí musel občas „přidržet“, když se projevovala vášnivě. Poté šla poškozená na WC, a to dobrovolně nahá a on mezitím vzal její telefon a vymazal v něm zprávy, které jí dřív posílal. Soudu nedokázal vysvětlit, proč to činil, když vztah s poškozenou bral jako partnerský a ve zprávách, které nyní smazal, jí v podstatě vyznával lásku. Poškozenou to rozladilo, nicméně následně spolu ještě uklízeli v chatě a poté šli společně domů (každý bydlel ve vlastním bytě, ale poblíž sebe). Po cestě mu měla poškozená říct, že chce 100.000,- Kč či obdobnou částku, jinak řekne na policii, že jí znásilnil, on tomu nerozuměl, v minulosti toto neučinila. Poté poškozená skutečně zazvonila na policejní stanici, obžalovaný zpanikařil a začal utíkat, později mu došlo, že k tomuto nemá důvod, proto se na policii vrátil.

3. Jednání popsané v odsuzující výrokové části rozsudku považuje soud za prokázané zejména výpovědí poškozené [redacted]. Tato při svém výslechu v hlavním líčení popsala, že s obžalovaným byli partneři, přičemž v září 2021 se s ním definitivně rozešla. K soužití uvedla, že toto nejprve cca rok fungovalo, poté poškozená negativně vnímala přílišnou žárlivost obžalovaného, jeho zjevné tendence sledovat jí či kontrolovat, když velmi často jí začal v souvislosti se svými smyšlenými podezřeními urážet. Uvedené rozpory vedly opakovaně k rozchodům s obžalovaným, s nímž se pak poškozená znovu „dala dohromady“. V září 2021 však poškozená ze svého pohledu definitivně ukončila soužití s obžalovaným a toto mu sdělila. Dle slov poškozené obžalovaný tuto skutečnost nehodlal akceptovat, kdy jí dále vyhledával, denně doprovázel, když šla ven, do práce či z práce, a to ačkoliv mu říkala, že si to nepřeje. Obžalovaný jí psal velké množství sms, v nichž jí sděloval své city k ní, a když nereagovala, tak jí urážel, dokonce si zablokovala jeho číslo. Poškozená uvedla, že obžalovanému říkala, ať jí sms neposílá, že je nečte, nicméně to nevedlo ke změně jeho chování. Poté, co jí obžalovaný rozbil dveře (dle přestupkového spisu, který byl rovněž proveden k důkazu, se skutek odehrál dne 10.9.2021), se nějakou dobu vůbec nevídali, když jej spatřila, tak přešla na druhý chodník. Nicméně po čase se zase „dali do řeči“ a když obžalovaný na ulici poškozenou kontaktoval, tak se normálně bavili. Dále poškozená uvedla, že v tomto období jí obžalovaný jednou vezl k lékaři a následně na nákupy, což vzniklo tak, že poškozená chtěla jít k lékaři, venku potkala obžalovaného, tomu sdělila, kam jde a on se nabídl, že nemá co dělat a že ji tam odveze, ona s tím souhlasila. Dále poškozená přiznala, že i když rozchod v září 2021 chápala jako definitivní ukončení partnerství s obžalovaným, tak spolu ještě v jednom případě, a to 16.10.2021, měli pohlavní styk (ze strany poškozené dobrovolný), a to když za ní obžalovaný chodil na chatu a tajně jí tam sledoval. Nicméně tento styk nechápala jako obnovení soužití a obžalovanému to i řekla. Kromě toho dne 7.11.2021 u ní obžalovaný byl dvakrát „na kafi“, to ho pustila dovnitř, neboť s ním nechtěla mít špatné vztahy, ale když jí začal osahávat, tak ho „vyhodila“, tentýž den se celá situace opakovala. Dovnitř obžalovaného pustila, protože jí prosil a tvrdil, že si dá pouze kafe. K dotazu soudu poškozená uvedla, že od začátku listopadu 2021 již obžalovaného vůbec nechtěla vídat, toto mu sdělila a jeho přítomnost pociťovala jako obtěžující a nepříjemnou, tomuto se rovněž snažila vyhýbat, chodila v jinou dobu do práce a z práce než obvykle. Pokud se měla poškozená vyjádřit, odkdy má z obžalovaného strach, tak uvedla, že od události ze dne 13.11.2021. Tohoto dne dle poškozené obžalovaný přelezl zamčená vrátka její zahrady, když je pravdou, že takto k ní na pozemek vstupoval i v minulosti, přičemž jí začal nadávat a působil vztekle. Poškozená mu odemkla vrátka a chtěla po něm, aby odešel. Na to obžalovaný nereagoval, sdělil jí, že jí „dneska omrdá“, a i když se snažila bránit, a to tak, že se s ním postrkovala, obžalovaný ji dotlačil do chaty. Poškozená uvedla, že z něj měla strach. Poté, co jí dotlačil do chaty, tak jí povalil na gauč, který má v chatě v přízemí, a začal z ní strhávat oblečení. Ona křičela, čemuž se obžalovaný snažil zabránit tím, že jí dával na obličej polštář. Poškozená uvedla, že s ohledem na pozdní podzimní období už v zahrádkářské kolonii nikdo nebyl, takže její křik nemohl ani nikdo slyšet. Současně obžalovaný svlékl i sebe, s poškozenou se různě přetahovali, ona se snažila bránit škrábáním a

kopáním, obžalovaný jí vyhrožoval, že jí zabije. Jelikož jí obžalovaný držel polštář na obličeji, nemohla pak už dýchat, takže se i přestala bránit, obžalovaný jí strkal ruce do přirození, používal při tom lubrikační gel, který s sebou běžně nosil, snažil se jí olizovat či líbat na přirození a poté na ní vykonal soulož, a to až do svého vyvrcholení mimo její vagínu. Poškozená ještě uvedla, že měla u sebe pepřový sprej, který se snažila použít, ale obžalovaný na to přišel, sprej jí vzal, nějak se mu rozlil do ruky a on jí ho rozmazal po obličeji a přirození. Ona ho prosila, zda se může umýt, protože jí to pálilo, ale obžalovaný jí odmítl pustit. Poškozená ještě upřesnila, že když jí obžalovaný povalil na gauč, tak mu dala facku, na což on reagoval tak, že jí fackoval po obličeji. Poté, co na ní obžalovaný vykonal soulož, tak se poškozená chtěla dostat z chaty, takže obžalovanému řekla, že potřebuje na toaletu, která je umístěna mimo chatu, nicméně obžalovaný jí nejprve nechtěl pustit a nakonec jí sice toto umožnil, ale musela jít nahá a on šel s ní a před toaletou hlídal. Jelikož pak poškozená nechtěla jít zpět do chaty, tak jí povalil na zem a vylil na ní kbelík studené vody, který tam stál. Poté jí zvedl ze země a znovu jí dotáhl do chaty, kde jí povalil na gauč, zde se přetahovali a obžalovaný jí svázal ruce jejím páskem, z něhož se jí po chvíli podařilo vyprostit. Obžalovaný jí říkal, že tam budou až do rána, že nechce „jít do basy“ a poškozenou přesvědčoval, aby to na něj nikde neříkala, což mu poškozená později přislíbila. Následně se obžalovaný začal oblékat, takže se oblékla i poškozená, obžalovaný začal v chatě uklízet rozházené věci, které popadaly na zem, když se tam přetahovali, čehož poškozená využila, vzala ze stolu svůj mobilní telefon a vyběhla z chaty. Snažila se volat na policii, ale jak byla rozrušená, tak se jí to nedařilo, mezitím jí obžalovaný dohnal a mobilní telefon jí vzal. V tu dobu jí nejspíš musel smazat sms, které jí dříve posílal, neboť předtím je v mobilním telefonu měla a po útoku již tam nebyly. Poškozenou pak obžalovaný dotlačil zpět do chaty, říkal jí, že pokud s ním nepůjde, tak to tam zapálí. Později když mu poškozená slíbila, že o útoku nikomu neřekne, tak společně opustili chatu, kdy poškozená chtěla jít věc ohlásit na policii, nicméně obžalovaný se jí stále držel, takže se snažila k policejní stanici směřovat v chůzi. Obžalovaný jí přemlouval, aby na policii nešla, že udělá všechno, co bude chtít, na což ona odvětila, zda jí dá 100.000,- Kč, což jí obžalovaný přislíbil. Poškozená toto nemyslela vážně, takže to zavrhla a jelikož mezitím došli k policejní stanici, tak zazvonila a obžalovaný začal utíkat (později se tam zase vrátil, což vyplývá i z kamerového záznamu z policejní stanice). Poškozená uvedla, že po útoku měla modřiny na těle a obličeji, nejspíš i škrábance. Dále se k výzvě soudu poškozená vyjádřila k psychickým obtížím, které u ní útok vyvolal. Uvedla, že v době následující měla strach, že znovu potká obžalovaného, úplně přestala chodit na zahradu, týden nechodila do práce, poté tam sice začala chodit, ale vozil jí tam nejprve syn, který u ní i určitou dobu pobýval, později ji vozili kolegové. Sama začala do práce chodit, až když věděla, že je obžalovaný umístěn na psychiatrii, což bylo poté, co jí poslal MMS se svou krvavou fotkou a vzkazem, že ho k tomuto dohnala. Tentýž den měla u dveří kytku, což si okamžitě spojila s návštěvou obžalovaného, a toto opět zvýraznilo její strach. Z listinných důkazů vyplývá, že danou MMS poslal obžalovaný poškozené dne 6.12.2021, tato věc oznámila na policii a následně byl obžalovaný hospitalizován na psychiatrickém oddělení. Poškozená uvedla, že strach z obžalovaného má stále, tento částečně polevil, když věděla, že tento je v nemocnici, a tudíž je mimo jeho dosah, nicméně pak znovu zintenzivnil, když 6.2.2022 opět našla na zábradlí svého domu kytku. Toto poškozená u hlavního líčení okomentovala slovy: „říkala jsem, že jestli ho potkám a bude tam ta kytka znovu, tak se snad půjdu oběsit“. Poškozená uvedla, že z obžalovaného má stále strach, bojí se zejména na zahradě, několik měsíců měla špatný spánek, budila se a měla zlé sny. Nejhorší pro ni z celého jednání obžalovaného bylo, když jí v chatě držel, ona nemohla odejít a bála se, že jí zabije.

4. Dne 13.11.2021 byla provedena prohlídka těla obžalovaného i poškozené, z čehož byla rovněž pořízena fotodokumentace (čl. 82-93, 94-106). Na těle obžalovaného je patrný škrábanec na hrudníku nad pravým prsem, dlouhý škrábanec na rameni pokračující v podpaží a zboku těla a hematom na zádech. Na těle poškozené lze pozorovat začervenalou oblast krku zepředu, škrábanec na pravé tváři a za uchem, hematom pod levým uchem, hematomy na tvářích pod očima, hematomy a oděrky na horní části paží, oděrku na hrudníku nad prsem, na zádech, a dále hematomy na vnitřní straně stehen. Poškozená pak byla podrobena prohlídce těla a

fotodokumentaci i následující den (čl. 108-114), kdy došlo k většímu probarvení hematomů zejména na rukou a tváři. Na těle poškozené, a to na jeho různých částech, v obličeji, na prsou, na krku, rukách a stehnech tak byly zjištěny stopy násilí v podobě hematomů a oděrek, což podporuje verzi poškozené o násilném průběhu jednání a lokace uvedených zranění odpovídají i detailům výpovědí poškozené o tom, jakým způsobem měl obžalovaný s touto nakládat. Poškozená hovořila o fackách do obličeje, čemuž odpovídají hematomy na obou tvářích, dále o opakovaném tahání či strkání do chaty, čemuž odpovídají zranění na rukou, a zejména pak popsala, že na ní obžalovaný měl násilím vykonat soulož, když hematomy na vnitřních stranách stehen odpovídají násilné snaze poškozenou udržet v poloze nutné k dokonání takového činu, tedy vypovídají o násilném roztažení či roztahování nohou. Poškozená pak uvedla, že se snažila bránit, a to kopáním a škrábáním, kdy i na těle obžalovaného byly nalezeny zejména stopy po škrábání, a to rovněž nezanedbatelného rozsahu. Verze obžalovaného o vášnivém intimním styku, který byl mezi ním a poškozenou obvyklý, pak neodpovídá zejména rozsah a lokace zranění u poškozené (téměř na všech částech těla), a není zřejmé, proč by poškozená měla mít hematomy např. v obličeji. Stejně tak není zřejmé, proč měla na těle hematomy a škrábance poškozená, pokud podle slov obžalovaného to byla právě ona, kdo při intimních stycích měl škrábat (tedy logicky škrábat obžalovaného; stěží lze předpokládat, že by škrábala sebe a zvládla se poškrábat např. na zádech). Obžalovaný pak uváděl, že při takto vášnivých projevech poškozené tuto musel přidržovat, což rozhodně není mechanismus, který by byl způsobilý přivodit takové množství oděrek a hematomů na tolika částech těla. Objektivně zjištěné stopy násilí na těle zejména poškozené, ale i obžalovaného, tak podporují právě verzi výpovědi poškozené a nejsou vysvětlitelné verzí obžalovaného. Další skutečnost, která nepřímo potvrzuje verzi poškozené, je smazání sms zpráv zaslaných obžalovaným poškozené uložených do té doby v jejím mobilním telefonu. Obžalovaný uvedl, že po dle jeho slov zcela dobrovolném intimním styku, smazal uvedené sms v době, kdy šla poškozená na toaletu. Takový počin obžalovaného však nedává smysl a ani on to nedokázal vysvětlit. Podle slov obžalovaného poškozené v těchto zprávách vyznával lásku, tudíž nebyl žádný důvod, pro který by je měl poté, co spolu měli intimní styk, jako dle jeho slov obvykle, náhle smazat. Naopak logicky zní v tomto ohledu výpověď poškozené, která uvedla, že zprávy smazal obžalovaný v době, kdy jí zabavil telefon cestou z chaty, tedy poté, co jí měl násilím donutit k pohlavnímu styku, čímž lze toto jednání vysvětlit snahou smazat stopy svého předchozího jednání vůči poškozené (tato uváděla, že jí mimo vyznávání lásky obžalovaný i urážel, když mu neodpovídala). Soud tak uvěřil verzi poškozené, kterou považuje za věrohodnou. Takový závěr podporuje i znalecký posudek [redacted], z něhož vyplynulo, že poškozená má dobrý intelektový potenciál, rozhodně dostatečný pro zapamatování si a správnou reprodukci prožitého, netrpí žádnou duševní poruchou a nebyly u ní shledány žádné osobnostní projevy či rysy, které by snižovaly její obecnou věrohodnost. K obžalovanému měla poškozená dle znalce silný pozitivní citový vztah, který byl postupně narušován jeho chováním, kdy po eskalaci konfliktu si k tomuto vytvořila vztah negativní. Soud měl možnost poškozenou osobně sledovat při výslechu, kdy tato vypovídala souvisle, podrobně, její výpověď netrpěla vnitřními rozpory, byť bylo v několika okamžicích zřejmé, že pro ni oživování dané události představuje nepříjemný zážitek; soud neshledal žádné známky snahy obžalovaného poškodit, přitížit jeho situaci. Z její výpovědi vyplynulo, že se v době před činem ze dne 13.11.2021 snažila jednání obžalovaného, které jí rozhodně obtěžovalo, zvládnout bez ingerence orgánů činných v trestním řízení, sama uvedla, že se i po rozchodu s obžalovaným snažila, aby byli přátelé, a aby jejich vztah, nikoliv již partnerský a intimní, fungoval normálně. Ani soud tedy ve výpovědi poškozené neshledal žádné známky svědčící pro její nevěrohodnost. Znalkyně psychiatrička [redacted] pak při svém výslechu podrobněji rozvedla, že poškozená díky své samostatně a nezávisle strukturované osobnosti spíše podceňuje vzniklé následky a traumata, než že by měla tyto tendenci zveličovat. Z tohoto důvodu pak soud neuvěřil verzi obžalovaného, že se jej rozhodla poškozená „vydírat“ oznámením smyšleného znásilnění za účelem vylákání částky 100.000,- Kč či více. Především je třeba uvést, že poškozená připustila, že o částce 100.000,- Kč se s obžalovaným po činu skutečně bavili, nicméně vylíčila zcela jiné okolnosti tohoto hovoru.

Poškozená uvedla, že se jednalo spíše o její repliku na naléhání obžalovaného, aby událost nehlásila, a že je ochoten v tomto případě pro ni cokoliv udělat a cokoliv jí dát. Poškozená tuto část děje, která rozhodně příliš nesvědčí v její prospěch, bez problémů soudu uvedla a vysvětlila okolnosti daného výroku. Kromě toho soud nevidí důvod, proč by poškozená, která s obžalovaným v době předchozí žila v partnerském vztahu a nikdy neměla potřebu obžalovanému obdobným způsobem „vyhrožovat“, toto náhle zcela bezdůvodně učinila (obžalovaný uváděl, že mezi nimi došlo v podstatě k oboustranně chtěnému a příjemnému intimnímu styku, stejně jako v době předchozí). Žádný důvod pro takové jednání soud nevidí a ani obžalovaný takový důvod soudu nesdělil, když ani v době předchozí nikdy k něčemu takovému ze strany poškozené nedošlo. Nad rámec lze doplnit další určitou nelogičnost verze obžalovaného, kdy on sám uvedl, že poškozená znala jeho majetkové poměry a současně že neměl v dispozici takovou částku, kterou poškozená požadovala. Soudu tak není zřejmé, proč by tak činila, když by věděla, že obžalovaný jí není schopen vyhovět. Dle náhledu soudu tak obžalovaný pohotově využil právě takové tvrzení poškozené, k němuž reálně došlo a toto zasadil do kontextu smyšleného, pro něj výhodného. A zejména je třeba dodat, že prokázání jednání obžalovaného není založeno toliko na výpovědi poškozené, ale že na jejím těle byly objektivně nalezeny stopy násilí, které odpovídají její výpovědi. Skutečnost, že obžalovaný poškozenou doprovázel až k policejní stanici, jak tato uváděla, a že v okamžiku, kdy zde zazvonila, obžalovaný začal utíkat pryč, je pak rovněž dokumentován záznamem pořízeným z prostor před touto stanicí.

5. Soud pak považuje za nutné krátce se vyjádřit k procesní situaci, kdy v hlavním líčení odmítla předsedkyně senátu dle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu číst výpověď poškozené učiněnou v přípravném řízení. Je třeba uvést, že z protokolu o této výpovědi (čl. 55 a násl.) není zřejmé, že se poškozená vyjádřila k poučení svědka dle § 100 trestního řádu, tedy že by sdělila, že rozumí tomu, kdy může odepřít výpověď a že tak nečiní. Soud si je vědom skutečnosti, že nejspíš došlo k nepřesné protokolaci a případně by bylo možno „odstranit“ uvedenou závadu dotazem na poškozenou, jakým způsobem poučení proběhlo, když výslechu byl přítomen i obhájce obžalovaného, nicméně je třeba uvést, že soud především nevnímal nikterak akutní potřebu uvedenou výpověď užít, když poškozená v hlavním líčení vypovídala v podstatě obdobným způsobem s drobnými odchylkami vysvětlitelnými časovým odstupem či jiným způsobem kladení otázek. Uvedené tak nemělo vliv na důkazní situaci ve věci.

6. K otázce následků jednání obžalovaného ve formě PTSD soud považuje za klíčový zejména znalecký posudek a výpověď znalkyně [redacted], a dále výpověď samotné poškozené [redacted], okrajově i znalecký posudek znalce psychologa [redacted]. Právě posledně jmenovaný znalec ve svém posudku, poté co poškozenou dne 22.2.2022 vyšetřil, konstatoval rozvoj posttraumatického stresového syndromu, a to v přímé souvislosti s inkriminovaným jednáním obžalovaného. Psychické potíže poškozené dle znalce neustoupily ani po relativně dlouhém časovém intervalu a znalec doporučil poškozené vyhledání odborné psychologické, resp. psychiatrické pomoci (tuto poškozená dle svých slov neabsolvovala). Znalec ve svém posudku rovněž popsal projevy dané poruchy u poškozené, a to tak, že dotyčné se znovu vrací stresující vzpomínky, obává se případného setkání s obžalovaným, trpí nadměrnou bdělostí a ostražitostí. Byť premorbidní nastavení osobnosti poškozené hodnotil znalec jako samostatné, se sklonem k dominanci, nezávislé a schopné postarat se o sebe sama, v důsledku činu u poškozené převládá stav bezperspektivnosti a anhedonie s absencí kladných emocí. I následné psychiatrické vyšetření poškozené konané dne 14.4.2022, tedy cca 7 týdnů poté, potvrdilo u poškozené přítomnost PTSD. Již ze samotného popisu symptomů, na základě kterých je dovozována přítomnost PTSD (dle mezinárodní klasifikace nemocí), je zřejmé, že jde o poruchu, která významně zasahuje každodenní život poškozeného. Popis těchto kritérií je součástí znaleckého posudku [redacted], přičemž musí být současně splněny následující podmínky: 1. poškozený musí být vystaven stresující události, která by pravděpodobně vyvolala pronikavou tíseň téměř u každého, 2. musí docházet k tzv. flashbackům, tedy oživování vzpomínek na událost v dotírajících „záblescích“ (ve snech, v situacích připomínajících trauma),

3. poškozený se snaží vyhýbat situacím, které prožitý stres připomínají, 4. musí být přítomen některý z vyjmenovaných znaků (tyto jsou uvedeny na str. 15 znaleckého posudku v části označené D.). Znalkyně uvedla, že znásilnění je jednoznačně událost spadající do výše uvedené kategorie prožitků vyvolávajících tíseň téměř u každého, ostatně takový závěr je i laicky vcelku srozumitelný. O tzv. flashbacích hovořila v souvislosti s poškozenou jak znalkyně, tak o nich hovořila i samotná poškozená, stejně jako obě popsaly další z příznaků, které musí být alespoň alternativně splněny, aby se mohlo jednat o PTSD. Z těchto symptomů lze u poškozené konstatovat poruchy spánku a to, co znalkyně popsala jako zvýšené nastražení vegetativního nervového systému, tedy přehnaná reakce na stresující podněty, změna chování v tom smyslu, že se poškozený vyhýbá některým aktivitám atd. Poškozená popsala, že po útoku nebyla schopna sama chodit do práce, musel jí nejprve vozit syn, později její kolegové, měla neustálý strach z toho, že by obžalovaného znovu potkala. K tomu popisovala, jak se její stav „zlepšil“, když věděla např. že obžalovaný je aktuálně v nemocnici (v souvislosti s jeho suicidálním pokusem v prosinci 2021), a naopak zhoršil, když si byla vědoma toho, že už v nemocnici nejspíš nepobývá a mohla by jej znovu potkat. U hlavního líčení byla poškozená vyslechnuta v nepřítomnosti obžalovaného (formou videokonferenčního propojení dvou jednacích síní, kdy obžalovaný se nacházel v jiné jednací síní, do níž byl přenášen obrazový i zvukový přenos výslechu poškozené), přičemž když byl obžalovaný nacházející se v jiné jednací síní, jehož poškozená neviděla, vyzván soudem, zda má dotazy na poškozenou či se chce k její výpovědi vyjádřit, a tento promluvil a poškozená tak měla možnost jej pouze slyšet, reagovala silným úlekem a zvýšeně emotivní poznámkou, že „přesně tohle nechtěla, bála se toho“, a to ačkoliv do té doby byla schopna vypovídat vcelku bez většího vnějšího projevu emocí. I s odstupem necelého roku od činu tak byla evidentní velmi silná reakce na podnět, který objektivně nebyl způsobilý poškozenou nějak ohrozit, neboť věděla, že není v dosahu obžalovaného a s ohledem na okolnosti jí objektivně nemohlo hrozit nebezpečí. Poškozená pak popsala, kterak měla po činu problémy vracet se na chatu, na níž do té doby ráda pobývala, neboť jí to neustále připomínalo stíhanou situaci. Stejně tak popsala okamžiky, kdy jí náhle „přepadal“ strach, pokud získala pocit, že by obžalovaný mohl být poblíž (nález květiny na zábradlí domu). Jak bylo řečeno výše, jak znalcem psychologem, tak znalkyní psychiatričkou, kteří oba vyšetřovali poškozenou, bylo konstatováno, že tato je osobou velmi samostatnou, zvyklou řešit veškeré problémy bez pomoci jiných, nezávisle, kdy dotyčná spíše podhodnocuje míru následků, které jí byly činem způsobeny, než že by měla tendenci tyto zveličovat. Ostatně toto měl možnost sledovat i soud, kdy bylo zřejmé, že tato o následcích činu hovoří spíše stroze, aniž by tyto chtěla podrobně a barvitě rozvádět, kdy i prizmatem této osobnostní výbavy poškozené je třeba tuto okolnost hodnotit. Současně je zcela zřejmé, že PTSD není následkem činu podobným např. zlomenině nohy, u níž lze přesně určit, po jakou dobu poškozený nebyl schopen chodit bez berlí apod., tedy že hodnocení doby, po níž byla přítomna psychická porucha ve vážné formě, je mnohem komplikovanější. Jak uvedla znalkyně [redacted], a jak je rovněž laicky známo, taková porucha se nějakou dobu rozvíjí, přičemž v čase pak mění intenzitu a buď zcela vymizí, nebo se transformuje v posttraumatickou změnu osobnosti, která pak má trvalý charakter. S ohledem na ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, které se závěrem o „těžké újmě na zdraví“ spojuje pouze vážnou poruchu zdraví trvající delší dobu (dle judikatury alespoň šest týdnů), musel soud vymezit konkrétní období, po níž PTSD u poškozené trvala. Ze znaleckých posudků znalců vyplývá, že poškozená touto poruchou v podobě, jež byla výše popsána, trpěla při vyšetření psychologem dne 22.2.2022, když tato měla takovou intenzitu, že znalec poškozené doporučovat vyhledat psychiatrickou pomoc. Stejné symptomy pak shledala i znalkyně psychiatrička při svém vyšetření dne 14.4.2022, tedy uvedená porucha trvala minimálně v tomto období. Jak bylo uvedeno výše, v reálu bylo toto trvání nejspíš ještě delší, když ještě u hlavního líčení (popis výše) poškozená reagovala na pouhý hlas obžalovaného z objektivního hlediska neadekvátně impulsivně. Do výroku rozsudku tak soud v otázce trvání PTSD převzal časové rozmezí, v němž byla poškozená vyšetřena znalci, a kdy bylo takto objektivizováno, že danou poruchou rozhodně trpěla. Již samotné klasifikování psychických obtíží jako PTSD předpokládá vážný nikoliv jen chvilkový stav, přičemž z popisů projevů

poruchy konkrétně u poškozené poskytnutého jak poškozenou, tak znalkyní [redacted], je evidentní, že poškozená byla vážně omezena na každodenním životě trvalými pocity strachu, depresivním a úzkostným prožíváním, vyžadovala při některých činnostech doprovod jiné osoby, měla poruchy spánku a nepříjemné vzpomínky na událost, obávala se pobývat na místě, které dříve vyhledávala, neboť se jí vtíraly vzpomínky na jednání zde prožité. Soud tak uvedenou poruchu zjištěnou u poškozené hodnotí jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. K námitce obhajoby ohledně posouzení PTSD jako těžké újmy na zdraví, kdy dle znalkyně tato musí nastat do 6 měsíců od traumatu a soudní praxe vyžaduje u těžké újmy na zdraví dobu alespoň 6 týdnů, je třeba uvést, že jde o záměnu dvou zcela odlišných kritérií. Znalkyně uvedla, že aby vůbec bylo možno hovořit o PTSD, je nutné, aby příznaky uvedené v mezinárodní klasifikaci nemocí nastaly tak, jak je předpokládáno, nejdéle do šesti, resp. devíti měsíců od traumatu (tedy pokud nastanou později, již není porucha takto klasifikována). Toto však nic nemění na tom, že vážná porucha, jíž PTSD dle náhledu soudu v intenzitě, o níž poškozená hovořila, je, musí dle soudní praxe trvat aspoň šest týdnů, aby mohla být posouzena dle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Za spíše nadbytečné považuje soud komentovat další námitku obhajoby, že by si osobu trpící PTSD „představovala" jinak. K tomuto soud snad poznamená pouze to, že duševní porucha rozhodně nemusí být nutně v každém okamžiku na první pohled patrná, a dále že různí lidé zpracovávají traumata různým způsobem a není možno vytyčit limity projevů poškozeného, aby tento mohl být považován za traumatizovaného. Ostatně ke způsobu vypořádávání se s problémy ze strany poškozené se rovněž vyjádřila znalkyně a bylo o tomto pojednáno výše, když tato uvedla, že poškozená rozhodně není typem člověka, který by měl potřebu o svých problémech příliš mluvit a detailně je rozebírat, čemuž přístup poškozené při výslechu u soudu vcelku odpovídal. Na druhou stranu byla zcela evidentní silná negativní emotivní reakce poškozené v okamžiku, kdy slyšela z jiné jednací síně hlas obžalovaného. Stejně tak soud považuje za zcela irelevantní námitku obhajoby podpořenou dodáním lékařské zprávy z [redacted] nemocnice [redacted], z níž vyplývá, že dne 25.6.1991 měl být bývalý druh poškozené touto bodnut do krajiny srdeční. Pokud bylo cílem obhajoby prokázat, že by PTSD zjištěný u poškozené mohl mít původ v této události, pak i laicky lze dovodit, že 30 let stará událost toto není způsobilá zapříčinit, totožně se vyjádřila k dotazu obhájce i znalkyně. Tato rovněž upozornila na skutečnost, že poškozená v době před stíhaným činem netrpěla PTSD, tedy že stav odpovídající této poruše nastal až v období po činu obžalovaného.

7. Znaleckému zkoumání duševního stavu byl podroben i obžalovaný, kdy znalkyně [redacted] u tohoto neshledala přítomnost duševní choroby či poruchy, jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti v době činu tak byly plně zachovalé. Osobnost obžalovaného popsala jako egocentrickou a narcistní, nicméně intenzita těchto rysů nenaplňuje diagnostická kritéria pro poruchu osobnosti. Obžalovaný se tak činu dopustil ve stavu plné příčetnosti.

8. Svým jednáním obžalovaný naplnil veškeré znaky skutkových podstat výše uvedených trestných činů. Obžalovaný jednak násilím donutil poškozenou k pohlavnímu styku, který spáchal souloží (kvalifikovaná skutková podstata daného trestného činu), a dále bylo prokázáno, že uvedené jednání vedlo u poškozené ke vzniku duševní poruchy, a to PTSD, která jí vážným způsobem omezila na běžném životě výše popsaným způsobem po dobu delší než šest týdnů, což představuje těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku (delší dobou trvající poruchou zdraví se dle judikatury rozumí porucha zdraví po dobu alespoň šesti týdnů). Tímto obžalovaný naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty daného trestného činu dle § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Dále obžalovaný popsaným jednáním naplnil znaky zločinu omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, neboť současně poškozené bránil užívat osobní svobody, a to tím, že jí opakovaně násilím nutit setrvat v chatě, nenechal jí odejít, když toto chtěla, do chaty ji opakovaně násilím „dostrkal", na určitou dobu jí svázal ruce, čímž jí omezil v pohybu. Z posudku a výpovědi znalkyně vyplynulo, že na vývoji PTSD u poškozené se podílelo jednání obžalovaného vůči této jako celek, tedy z hlediska

znalce nelze jednoznačně určit, že tento následek, který je soudem považován za těžkou újmu na zdraví, vznikl právě díky té části jednání, v níž soud shledává trestný čin znásilnění, či té části, v níž je spatřován např. trestný čin omezování osobní svobody či vydírání. Státní zástupce tak veškeré trestné činy, které byly obžalovanému kladeny za vinu, a u nichž zákon spojuje kvalifikovanou skutkovou podstatu se způsobením těžké újmy na zdraví, do výroku obžaloby pojal jako spáchané formou dané kvalifikované skutkové podstaty trestného činu (tedy kladl obžalovanému za vinu trestné činy dle § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, § 171 odst. 3 písm. d) trestního zákoníku a § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku). Soud si pochopitelně uvědomuje, že v případě poškození zdraví spočívající v duševní poruše, tedy v poškození psychického zdraví jedince, lze stěží jednoznačně stanovit, že vznik takového následku způsobil např. trestný čin znásilnění více než jiný trestný čin, který byl na poškozené současně spáchán, když z laického hlediska se jedno jednání jeví jako závažnější než jiné. Soud proto vyšel z tvrzení samotné poškozené, která uvedla, že jako největší příkoří pociťovala znásilnění a pak to, že jí obžalovaný bránil v možném úniku ze situace, tedy za nejzávažnější jednání považovala trestný čin znásilnění a omezování osobní svobody, když takový závěr odpovídá i objektivnímu hledisku – ze samotného popisu skutku je zřejmé, že jednáním odpovídajícím těmto dvěma skutkovým podstatám bylo do práv poškozené zasáhnuto nejzávažnějším způsobem. Soud tak oproti podané obžalobě nespojoval následek těžké újmy na zdraví i s trestným činem vydírání dle § 175 trestního zákoníku, kterého se obžalovaný dopustil tím, kdy po poškozené požadoval návrat do prostor chaty pod pohrůžkou, že jinak chatu zapálí, tedy poškozenou pohrůžkou jiné těžké újmy (likvidace majetku poškozené, který je jednak hodnotný a jednak k němu poškozená měla silný citový vztah) nutil, aby něco konala (šla s ním zpět do chaty, ačkoliv tak činit nechtěla). Samotná poškozená hovořila o této části jednání obžalovaného spíše okrajově a i dle náhledu soudu je možno dovodit, že psychicky nejnáročnějším pro poškozenou muselo být kromě znásilnění právě omezení osobní svobody, které jí po delší dobu, a to i v době poté, co si na ní obžalovaný vynutil pohlavní styk, omezovalo v možnosti místo činu opustit a vzdálit se od obžalovaného, jehož blízkost pro ni musela být v dané chvíli obzvláště stresující. Jednorázová pohrůžka zapálením chaty se tak prizmatem zbylého jednání skutečně jeví jako spíše podružná záležitost. Proto jednání obžalovaného, kterým požadoval po poškozené návrat do chaty poté, co mu uprchla, pod pohrůžkou zapálení chaty, soud posoudil toliko dle základní skutkové podstaty trestného činu vydírání dle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Dále obžalovaný tím, že bez souhlasu, resp. proti vůli poškozené, vnikl nejprve na její uzamčenou zahradu obklopující její chatu, a následně do této chaty a zde setrvával i přes odpor poškozené, naplnil znaky trestného činu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Objektem tohoto trestného činu je domovní svoboda, kdy obydlím se rozumí dům, byt či jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející, ochrana se vztahuje na prostory, kde má oprávněný uživatel svou domácnost či soukromí, tudíž i zahradní chaty, za předpokladu, že svému uživateli poskytují určité soukromí a možnost odpočinku, tedy slouží k individuální rekreaci (R 36/1988). Přesně takovou povahu pak má chata poškozené. Při tomto činu pak obžalovaný užil násilí (přes výzvy poškozené, aby místo opustil, jí strkal do chaty, držel zde, tedy násilím se zdržoval na daném místě). Jednání se pak obžalovaný dopustil formou přímého úmyslu (§ 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku).

9. Při úvahách o trestu soud vycházel z ustanovení § 38 a následující trestního zákoníku. Obžalovanému soud musel ukládat úhrnný trest dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, neboť jej odsuzoval za více trestných činů, přičemž trest byl ukládán dle zákonného ustanovení vztahující se na nejpřísněji trestný ze sbíhajících se trestných činů, což je ustanovení § 185 odst. 3 trestního zákoníku, tedy v rámci zákonné trestní sazby odnětí svobody na pět až dvanáct let. Obžalovanému přitěžuje spáchání více trestných činů dle § 42 písm. n) trestního zákoníku. V rejstříku trestů obžalovaného má tento pouze jediný záznam pro méně závažný trestný čin, navíc z roku 1989, k němuž není možno přihlížet jako k přitěžující okolnosti. V rejstříku přestupků má obžalovaný evidován přestupek proti majetku, kterého se obžalovaný dopustil také vůči poškozené v září 2021, kdy jí měl poškodit dveře bytu kopáním (poté po vpuštění do bytu jí

měl prohledávat byt a hledat milence). Lze tak uvést, že toto jednání bylo součástí delší dobu trvajícího obtěžování poškozené, které pak vyvrcholilo nyní stíhaným útokem. Byť byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro jednání, v němž byl obžalobou shledáván přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 trestního zákoníku, z výpovědi poškozené vyplynulo, že obžalovaný vůči ní od září 2021, kdy se s ním rozešla, jednal způsobem, který jí obtěžoval, i z výpovědi obžalovaného vyplynulo, že tento se zkrátka odmítl smířit s tím, že s ním poškozená ukončila partnerský vztah. Soud tak v průběhu celého hlavního líčení zcela postrádal jakýkoliv náhled obžalovaného na své jednání. Obžalovaný v podstatě soudu představil své pojetí toho, jak svůj vztah k poškozené chápal (jako stále partnerský), aniž by byl ochoten připustit náhled druhé strany, tedy poškozené. Pokud obžalovaný v průběhu hlavního líčení vyjádřil nějaké emoce (první hlavní líčení takřka celé proplakal), tak tyto rozhodně dle soudu nepředstavovaly lítost nad způsobeným následkem, obžalovaný se spíše situoval do pozice oběti své nešťastné lásky. Je třeba jednoznačně uvést, že soud zcela odmítá pojetí obhajoby, podle které obžalovaný maximálně nezvládl své silné emoce, které jej pojí s poškozenou, což by mělo být promítnuto do případně ukládaného trestu. Tato naprostá absence náhledu na vlastní jednání svědčí jednoznačně v neprospěch obžalovaného a je důkazem nadřazování vlastních zájmů a despektu k vůli ostatních osob. I přes tuto absenci jakékoliv zpětné vazby obžalovaného, kterou by soud očekával, aby přistoupil k aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku, tedy k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby, soud přesto tento postup zvolil. Dle zákona je takový postup možný, pokud má soud vzhledem k okolnostem případu nebo poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že jeho nápravy lze dosáhnout trestem kratšího trvání. Dolní hranice zákonné trestní sazby, kterou byl obžalovaný ohrožen, činí pět let. Jediný důvod, který soud vedl k citovanému postupu, spočívá ve věku obžalovaného. Obžalovaný je téměř 67 letý člověk, tedy lze předpokládat, že výkon trestu odnětí svobody pro něj bude už pouze s ohledem na věk velmi zatěžující. Současně lze očekávat i to, že výkon takového trestu bude dostatečný k nápravě obžalovaného, který jinak až do současné doby vedl řádný život. Pouze s ohledem na tuto skutečnost, kdy jiné okolnosti na straně obžalovaného svědčící v jeho prospěch, soud neshledal, byl zvolen zmíněný postup při ukládání trestu. Přiměřeným s ohledem na závažnost činu na jedné straně a na pokročilý věk obžalovaného na straně druhé soud shledává trest odnětí svobody v trvání tří roků. Pro výkon trestu soud obžalovaného zařadil zcela dle zákonných kritérií § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou.

10. Poškozená [redacted] se připojila k trestnímu řízení s návrhem na náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 120.000,- Kč, kdy k dotazu soudu bylo upřesněno, že jde o složku této újmy představující duševní útrapy (tedy nikoliv např. bolestné či ztížení společenského uplatnění). Nárok poškozené vychází z ustanovení § 2956 občanského zákoníku, podle něhož vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Mezi přirozená práva chráněná ustanoveními první části občanského zákoníku pak patří mimo jiné právo na ochranu důstojnosti (§ 81 odst. 2), či ochrana před zásahem jiného do integrity člověka bez jeho souhlasu (§ 93 odst. 1). V důsledku neoprávněného zásahu obžalovaného do daných práv poškozené byla této způsobena újma, jejíž součástí je i zhoršení kvality života v podobě utrpěné duševní poruchy. Z dokazování je zřejmé, že jednání obžalovaného bylo spácháno v listopadu 2021, kdy poškozená ještě při svém výslechu před soudem v září 2022, tedy necelý rok poté, projevovala známky psychického dyskomfortu. Pokud pak v souvislosti s utrpěnými duševními útrapami (popsanými výše), které měly v případě poškozené dosáhnout intenzity těžké újmy na zdraví v podobě vzniku duševní poruchy, poškozená žádala po obžalovaném částku 120.000,- Kč, pak tuto nelze považovat za nepřiměřenou ani s ohledem na stávající soudní praxi (lze jí řadit spíše k nižšímu nároku). Soud tak postupoval dle § 228 odst. 1 trestního řádu a poškozené její nárok přiznal.

11. Jak již bylo zmíněno výše, soud současně obžalovaného zprostil obžaloby pro jednání popsané

pod bodem I. výroku obžaloby, kterým se měl obžalovaný dopustit přečinu nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) trestního zákoníku. V tomto ohledu došlo při hlavním líčení ke změně důkazní situace oproti přípravnému řízení, a to díky podrobnější výpovědi ze strany poškozené. Jednání tak, jak bylo popsáno v obžalobě, by jednoznačně naplnilo znaky stíhaného trestného činu, kdy obžalovaný měl poškozenou proti její vůli kontaktovat osobně při jejích cestách do práce či z práce, při odchodu z domova, měl jí ve velkém množství zasílat sms, dožadovat se přístupu do jejího bytu atd. Uvedené pak mělo trvat od září 2021, kdy se poškozená s obžalovaným rozešla, do 13.11.2021, kdy došlo ke skutku, pro který soud současně obžalovaného odsuzuje. I dobu, po níž mělo „obtěžování" poškozené trvat, by soud s ohledem na jeho intenzitu považoval za dostatečnou z hlediska dané skutkové podstaty. Při hodnocení daného skutku však soud vycházel z následující důkazní situace. Obžalovaný popíral, že by se jednání dopustil, kdy se hájil tím, že ze strany poškozené nevnímal odpor ke svému chování. Byť soud v tomto považuje výpověď obžalovaného za účelovou, když i on připouští, že si byl vědom, že oproti době, kdy i dle poškozené trvalo jejich partnerství, došlo k určitým změnám v chování poškozené, že se k němu poškozená chovala poněkud rezervovaněji, je soud současně povinen mimo jiné prokázat subjektivní stránku činu, tedy alespoň srozumění obžalovaného s tím, že svým jednáním zasahuje do života poškozené jejím pronásledováním či sledováním, které poškozená vnímá jako nežádoucí a má obavy o svůj život či zdraví. Poškozená ve své výpovědi sice popsala, že obžalovanému sdělovala, že nechce, aby vyhledával její přítomnost, nicméně současně připustila, že když jí na ulici vyhledal, tak se s ním normálně bavila, protože nechtěla mít s obžalovaným problematický vztah, v inkriminované době pak s obžalovaným jednou dobrovolně souložila, občas přišel obžalovaný na „kafe", jednou jí vezl k lékaři a na nákupy. Samotná poškozená pak uvedla, že vyloženě strach z obžalovaného začala mít až po skutku z 13.11.2021; po incidentu s opakovaným „vyhozením" obžalovaného z bytu na začátku listopadu pak jeho přítomnost vnímala jako velmi obtěžující a nežádoucí. Je nutné připustit, že tím, že poškozená v rozhodné době s obžalovaným komunikovala, opakovaně si měli „posedět u kávy", jednou s ním měla dokonce souložit, tak byť jeho přítomnost vnímala jako omezující, dávala mu tím najevo poměrně nejednoznačný postoj, což soud musí zohlednit při hodnocení jeho subjektivní stránky činu, tedy vědomí, že to, co dělá, poškozená odmítá a bojí se ho, a tudíž tak neoprávněně zasahuje do jejich práv. Pokud pak jednoznačně odmítavý postoj poškozené k obžalovanému nastal cca na začátku listopadu 2021, tak trestněprávně relevantní jednání popsané v dané skutkové podstatě nenaplnilo znak „dlouhodobosti", což je jeden ze znaků daného trestného činu. Soud tak postupoval dle § 226 písm. b) trestního zákoníku a obžalovaného zprostil obžaloby, neboť v obžalobě uvedený skutek tak není trestným činem (nebyly naplněny veškeré znaky skutkové podstaty trestného činu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20.09.2022

JUDr. Helena Przybylová v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.